

Súd: Okresný súd Námestovo
Spisová značka: 3C/92/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5813202259
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Kurjaková
ECLI: ECLI:SK:OSNO:2019:5813202259.14

Uznesenie

Okresný súd v Námestove v právnej veci žalobcu: Všeobecná zdravotná poisťovňa a.s., Panónska cesta 3, Bratislava - mestská časť Petržalka 851 04, IČO: 35 937 874, proti žalovanému: B. O., G.. XX. XX. XXXX, bytom U. B. Č.. XXX právne zastúpeného: JUDr. Ján Vajda, advokát, Námestovo, Hviezdoslavovo nám. č. 201 v konaní o zaplatenie pohľadávky vo výške 13.944,08 Eur s príslušenstvom takto,

rozhodol:

I. Súd sťažnosť žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Námestovo č. k. 3C/92/2013-368 zo dňa 18. 07. 2018, z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Tunajší súd pod č. k. 3C/92/2013-368 zo dňa 18. 07. 2018 vydal uznesenie, ktorým určil výšku náhrady trov konania vzniknutých žalobcovi vo výške 233,76 EUR, ktoré je žalovaný povinný nahradiť do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia a to na číslo účtu žalobcu uvedené v predmetnom uznesení.

2. Predmetná výška trov konania spočívala z náhrady za cestovné na pojednávanie dňa 27. 10. 2014 , 13. 10. 2015, 05. 11. 2015, 06. 12. 2016 a 23. 03. 2018, ktoré trovy konania vznikli v súvislosti s vyššie uvedenými pojednávaniami a späť osobným motorovým vozidlom žalobcu.

3. Proti vyššie uvedenému uzneseniu žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal dňa 13. 08. 2018 sťažnosť (čl. 373, 376 spisu), ktorú odôvodnil tým, že výrok vyššie uvedeného uznesenia je neurčitý a nevykonateľný, pretože je v rozpore s § 262 ods. 2 CSP a s platnou judikatúrou, tiež z dôvodu, že od 01. 04. 2016 došlo ku zmene sídla adresy žalobcu, ktorá skutočnosť nebola zo strany žalobcu súdu oznámená, zároveň poukazoval na to, že v podanej žalobe bol žalovaný nesprávne uvedený, pokiaľ sa týka jeho adresy trvalého bydliska, keďže táto mala správne byť U. B. Č.. XXX a nie U. B. Č.. XXX. Podanú sťažnosť žalovaný ďalej odôvodňoval tým, že žalobca nemal 100% úspech vo veci a preto mu nemala byť priznaná náhrada trov konania vo výške 100%. Tiež, že tomuto nemohli vzniknúť cestovné výdavky za účasť na pojednávaniach konaných dňa 13. 10. 2015, 05. 11. 2015, 06. 12. 2016 a 23. 03. 2018, zo Žiliny do Námestova a späť, pretože vyúčtovania boli vystavené v Čadci, kde je pobočka žalobcu, a to na adrese I. Č.. XXX, kde má navyše trvalé bydlisko B.. Q. Š., ktorá na jednotlivých pojednávaniach zastupovala žalobcu, a teda tomuto mohli vzniknúť cestovné výdavky iba na ceste z Čadce do Námestova a späť, ktoré sú oveľa nižšie ako cestovné výdavky zo Žiliny do Námestova. Žalovaný tiež poukazoval na to, že vyššie uvedená B.. Q. Š. na základe poverenia založeného v spise nemohla platne zastupovať žalobcu v súdnom konaní, keďže poverenie, ktoré jej bolo udelené zo strany žalobcu je absolútne neplatným právnym úkonom, kde sa žalovaný odvolával na názor Ústavného súdu Slovenskej republiky uvedený v rozhodnutí 3ÚS353/2012-17 zo dňa 01. 08. 2012. V neposlednom rade žalovaný uvádzal, že mu nebolo vyhovené v jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov z dôvodu jeho zlých majetkových a zárobkových pomerov, ktorou jeho žiadosťou sa súd nezaoberal napriek tomu, že žiadal o toto oslobodenie.

4. Žalobca sa k sťažnosti žalovaného voči vyššie uvedenému uzneseniu vyjadril v podaní zo dňa 22. 10. 2018 (čl. 382 spisu), v ktorom žiadal, aby sa súd stotožnil s citovaným uznesením a žiadal, aby mu náhrada trov konania vo výške 233,76 EUR bola vyplatená, pričom tvrdil, že špecifikáciu nákladov pri jednotlivých cestách písomne predložil súdu a poverený zástupca žalobcu, ktorý bol na jednotlivé pojednávania vyslaný žalobcom je aj bol zamestnancom žalobcu a vo všetkých prípadoch sa jednalo o pracovnú cestu v súlade s ust. § 57 ods. 1 Zákonníka práce a §2 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách. Tvrdil, že námietka žalovaného, že vyúčtovania jednotlivých ciest boli vystavené na pracovisku v Čadci, ktoré je jedným z pracovísk žalobcu sú bezvýznamné, nakoľko poverenému zamestnancovi bol žalobcom určený nástup na služobnú cestu za účelom plnenia pracovných úloh z miesta jeho pracoviska, ktoré je na adrese Ž. O.. U.. I. XX.

5. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

Podľa § 249 súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením z pravidla bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 250 ods. 1 ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

6. V rámci oboznámenia sa z obsahom spisu súd ďalej zistil, že rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 3C/92/2013-358 zo dňa 23. 03. 2018 bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu 13 944, 08 EUR spolu s 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 13 944,08 EUR od 11. 10. 2014 do zaplatenia, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. bola vo zvyšku žaloba zamietnutá, výrokom III. bolo určené, že žalobca má proti žalovanému právo na plnú náhradu trov konania, kde o tejto výške bude rozhodované osobitným uznesením prvoinštantného súdu po právoplatnosti tohto rozhodnutia. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.05.2018. V konaní bolo ďalej zistené, že v poradí prvým rozsudkom Okresného súdu Námestovo č. k. 3C/92/2013-247 zo dňa 05.11.2015 bol návrh žalobcu výrokom II. zamietnutý, kde rozsudok v tejto časti nadobudol právoplatnosť dňa 17.02.2016, žalobca tu pôvodne žiadal zaplatiť istinu vo výške 13 944,08 EUR. Uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 6Co/133/2016-282 bol tento rozsudok v tejto časti nedotknutý, avšak vo výrokoch I. a II., a to ohľadne istiny a trov konania bola vec zrušená a vrátená prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, s tým že následne súd rozhodol vyššie uvedeným rozsudkom č. k. 3C/92/2013-358.

7. Po preskúmaní sťažnosti žalovaného, vyjadrení žalobcu k danej sťažnosti, ako aj po oboznámení sa s obsahom spisu súd rozhodol, tak že sťažnosť žalovaného ako neopodstatnenú zamietol a to z nasledovných dôvodov:

8. Pokiaľ žalovaný vo svojej sťažnosti zo dňa 13. 08. 2018 v bode III. namietal, že žalobca nemal 100% úspech v tomto súdnom konaní, a preto mu nebolo možné priznať 100% náhradu trov konania, keďže návrh žalobcu bol sčasti zamietnutý, tak tu súd ako vyplýva z vyššie uvedených rozsudkov uvádza, že v tomto prípade rozhoduje o sťažnosti voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktorým tento rozhodoval o výške náhrady trov konania, a nie o nároku na náhradu trov konania, ktorý nárok na náhradu trov konania bol právoplatne priznaný žalobcovi voči žalovanému rozsudkom č. k. 3C/92/2013-358 zo dňa 23. 03. 2018. Rozsudok vo výroku III. nadobudol právoplatnosť dňa 26. 05. 2018. V tomto prípade, tak súd už nemôže rozhodovať o nároku na náhradu trov konania, ale len o možnosti, resp. nedôvodnosti výšky náhrady trov konania. Pokiaľ žalovaný nebol s týmto výrokom III. vyššie uvedeného rozsudku Okresného súdu Námestovo spokojný a stotožnený, mal voči nemu podať v zákonom stanovenej lehote odvolanie, čo však tento neurobil a preto vyššie uvedený rozsudok aj vo výroku III. nadobudol právoplatnosť.

9. Pokiaľ žalovaný v bode I. sťažnosti ďalej poukazoval na to, že výrok uznesenia č. k. 3C/92/2013-368 zo dňa 18.07.2018 je neurčitý a nevykonateľný, keďže je v rozpore s §262 ods. 2 CSP a platnou súdnou judikatúrou, súd sa s týmto tvrdením žalovaného nestotožnil, nakoľko náležitosti stanovené v § 262 ods. 2 CSP splnené boli. O výške náhrady trov konania bolo súdom rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením vydaný súdnym úradníkom, kde v tomto uznesení je riadne uvedená, tak výška náhrady trov tohto konania, rovnako je aj dostatočne určitá lehota na zaplatenie, pričom pokiaľ žalovaný tvrdil, že výrok tohto uznesenia je neurčitý a nevykonateľný súdu neuviedol v čom vidí neurčitosť a nevykonateľnosť predmetného výroku a preto súd považoval jeho sťažnosť v tejto časti za nepreskúmateľnú.

Pokiaľ v podanej sťažnosti žalovaný poukazoval na ďalšie nedostatky predmetného uznesenia spočívajúce v nesprávnom uvedení adresy žalovaného v úvodnej časti uznesenia, ako aj v nepresnom chybnom označení adresy trvalého bydliska žalovaného, keď namiesto súpisného čísla 395 malo byť uvedené súpisné číslo 349, ako aj že v prípade žalobcu malo byť zmenené jeho sídlo, tak tu súd uvádza, že tieto skutočnosti nemajú vplyv na vecnú správnosť uznesenia č. k. 3C/92/2013-368, ale ide iba o zrejmus nesprávnosť pri vyhotovovaní uznesenia, ktoré skutočnosti bolo možné napraviť opravným uznesením v zmysle § 224 CSP.

10. Rovnako pokiaľ ide o ďalšie tvrdenie žalovaného v bode 5 ohľadne tej skutočnosti, že poverenie, ktoré bolo žalobcom udelené JUDr. Anne Šťúrovej na jeho zastupovanie v konaní je absolútne neplatným právnym úkonom, mal súd za to, že predmetné tvrdenie nemá vplyv na vecnú správnosť uznesenia, ktorým bolo rozhodnuté o výške trov konania, pričom na margo tohto tvrdenia žalovaného je potrebné uviesť, že je potrebné rozlišovať medzi poverením udeleným štatutárnym orgánom príslušnej právnickej osoby a plnomocenstvom, ktoré udeľuje účastník konania zástupcovi v zmysle § 89 až 92 CSP.

11. Podľa § 72 CSP na konanie právnickej osoby pred súdom sa použijú ust. osobitného predpisu o konaní za právnickú osobu.

Právnická osoba, tak môže konať iba prostredníctvom fyzických osôb. Keď táto koná priamo prostredníctvom týchto fyzických osôb, ich úkony sú priamo úkonmi ich právnickej osoby. Tu však nejde o zastúpenie v zmysle § 89 až 92 CSP, ale ide o štatutárne orgány právnickej osoby, ktorých všeobecnú definíciu obsahuje § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Takéto osoby sú teda oprávnené za právnickú osobu konať vo všetkých veciach, pričom toto ich oprávnenie môže vyplývať zo zmluvy o zriadení právnickej osoby, zo zakladacej listiny alebo priamo zo zákona.

Ďalšiu skupinu fyzických osôb s oprávnením konať pred súdom za právnickú osobu predstavujú poverení zamestnanci právnickej osoby v zmysle § 72 CSP, ako je tomu aj v tomto prípade.

Podľa § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka za právnickú osobu môžu robiť právne úkony aj iní jej pracovníci alebo členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé. Tieto osoby tak preukazujú svoje oprávnenie konať pred súdom za právnickú osobu predložením poverenia udeleného štatutárnym orgánom príslušnej právnickej osoby ako aj v tomto prípade. Pokiaľ právny zástupca žalovaného poukazoval na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky 3ÚS353/2012-17 zo dňa 01. 08. 2012, a teda že generálne plnomocenstvo udelené právnickou osobou podľa § 39 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatný právny úkon, tak v prípade toho nálezu išlo o iný skutkový stav, ktorý riešil otázku plnej moci na zastupovanie v dovolacom konaní, ktoré konanie je osobitne upravené v CSP.

12. Pokiaľ žalovaný poukazoval v odôvodnení sťažnosti na bod 6 a teda, že súd prvej inštancie sa nezaoberal aplikáciou ust. § 257 CSP, a teda žiadosťou žalovaného na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov z dôvodov jeho zlých majetkových a zárobkových pomerov súd opätovne zdôrazňuje, že v danej veci pojednáva, len o dôvodnosti výšky trov konania, ktorá výška bola určená uznesením zo dňa 18. 07. 2018, preto nemožno v ďalšom už riešiť samotný nárok na náhradu trov konania, o ktorom nároku už bolo právoplatne rozhodnuté vyššie uvedeným rozsudkom zo dňa 23. 03. 2018 (čl. 358 spisu).

13. V neposlednom rade, pokiaľ žalovaný v sťažnosti poukazoval na skutočnosť, že žalobcovi nemohli vzniknúť cestovné výdavky za účasť na pojednávaniach konaných dňa 13.10.2015, 05.11.2015., 06.12.2016 a 23. 03. 2018 zo Žiliny do Námestova a späť, keďže zamestnanec žalobcu mal vycestovať na pojednávanie z Čadce do Námestova, a nie zo Žiliny do Námestova, ktoré tvrdenie žalovaný opieral o vyúčtovanie, ktoré malo byť vystavené v Čadci, kde je pobočka žalobcu a a teda, že toto vyúčtovanie nebolo vystavené v Žiline, tak ani s týmto tvrdením žalovaného sa súd nestotožnil a mal za to, že výška trov konania ohľadne cestovného bola určená správne.

Z obsahu spisu vyplýva, že 13. 10. 2015 sa zástupca žalobcu pojednávania zúčastnil (čl. 204-206 spisu), rovnako sa tento zúčastnil aj pojednávania dňa 05. 11. 2015 (čl. 229-233 spisu) a pojednávania dňa 23. 03. 2018 (čl. 337-342 spisu). Pokiaľ ide o technické preukazy motorových vozidiel, na ktorých sa mal poverený zástupca žalobcu dostaviť na pojednávania zo Žiliny do Námestova a späť, fotokópie týchto dokladov boli žalobcom predložené a nachádzajú sa v spise (čl. 240,242 a 354, 356 spisu) spolu s výpočtom náhrad za spotrebované pohonné látky (čl. 241,243 a 353 spisu).

K vyššie uvedenému tvrdeniu súd uvádza, že pokiaľ aj na predmetnom výpočte náhrad za spotrebované pohonné látky je uvedené v jednom z nich, že toto malo byť vystavené v Žiline dňa 05. 11. 2015 (čl. 239) a ďalšie vystavené v Čadci dňa 13. 10. 2015 (čl. 241), v Čadci dňa 07. 12. 2016 (čl. 353 spisu) ako aj v

Čadci dňa 23. 03. 2018 (čl. 355 spisu), tak uvedené je pre výpočet náhrad za spotrebované pohonné látky vo vzťahu k vyššie uvedeným účasťam na pojednávaníach v týchto prípadoch podľa názoru súdu nepodstatné, nakoľko zo samotného výpočtu náhrady za spotrebované pohonné látky vyplýva, že trasa ktorá bola naplánovaná bola vo všetkých štyroch prípadoch určená zo Žiliny do Námestova a späť, kde za jednu cestu malo byť ubehnutých 87 km x 2. Počet týchto kilometrov sa nemení, pričom z uvedeného je zrejmé, že ide o ubehnuté kilometre zo Žiliny do Námestova cez Terchovú a späť. Rovnako z vyjadrenia žalobcu vyplýva, že poverenie pre zamestnanca žalobcu bolo zo strany žalobcu určené s nástupom na pracovnú cestu z miesta jeho pracoviska a teda Žilina P. O. Hviezdoslava 26 a nie z Čadce. Na základe vyššie uvedených dôvodov súd sťažnosť žalovaného ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.
(§ 357 a contrario)